

SIMONE FOEKENS

HET HUIS ACHTER DE DUINEN

Wanneer ze het huis
van haar vader leegruimt,
beseft Jackie dat ze een
andere weg wil inslaan

Simone Foekens

Het huis achter de duinen

Uitgeverij Zomer & Keuning

Lezen is dromen
Met open ogen

ISBN 9789020559835

ISBN e-book 9789020559842

NUR 340

© 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.romanserie.nl

www.lezenisdromen.nl

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze om te gaan met natuurlijke bronnen. Voor de papieren editie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarbij zeker is dat de productie ervan niet heeft geleid tot bosvernietiging.

Hoofdstuk 1

Jackie

Kan een huis in drie weken zijn ziel verliezen? Aarzelend sta ik stil op de stoep voor het lage smeedijzeren hekje. Het huis van mijn vader ziet er stil en verlaten uit. Doods. Het is mijn vaders huis niet meer, het is een hoop stenen met een lading meubels ertussen. In nog geen maand tijd is mijn leven totaal veranderd.

Dat begon op de ochtend waarop Johannes me om halfelf's ochtends belde. Ik had net pauze en ik knoeide van schrik bij het inschenken van de koffie toen ik de naam van Johannes op het scherm van mijn telefoon zag verschijnen. Meteen wist ik dat het foute boel was. Maar ik wist nog niet hoe fout. Drie keer moest ik swipen om het gesprek aan te nemen.

Johannes hoefde maar één woord te zeggen en toen wist ik het al. 'Jackie,' zei hij alleen maar, en dat was genoeg.

'Hij is dood, hè?' zei ik. 'Mijn vader is dood.'

'Ja, Jackie, je vader is vannacht overleden,' zei Johannes. In zijn stem hoorde ik allerlei emoties.

We zwegen allebei. Ik weet niet hoelang. Misschien een paar seconden. Misschien waren het ook wel een paar minuten. Weer noemde Johannes zacht mijn naam. 'Hoe?' bracht ik gesmoord uit.

'Goed,' was het antwoord dat ik pas achteraf vreemd vond. Een antwoord zoals alleen Johannes dat kan geven. Hij vertelde dat Koos en hij die ochtend een strandwandeling zouden maken. Ik weet dat mijn vader en Johannes dat bijna elke dag doen... deden. Mijn vader kwam niet opdagen en hij reageerde ook niet op telefoontjes en berichten. Johannes en mijn vader hadden elkaars

sleutel, dus Johannes kon zichzelf binnenlaten toen hij poolshoogte ging nemen. De wekkerradio stond afgestemd op mijn vaders favoriete zender. Mijn vader lag ogenschijnlijk ontspannen op zijn zij te slapen. Maar hij was er niet meer.

Eindelijk duw ik de klink van het hekje omlaag. De klink lijkt stroever te gaan dan anders, maar dat zal wel verbeelding zijn. Hij moest toch al nodig worden gesmeerd. Langs het tuinpad bloeien de eerste tulpen. Ik herinner me hoe zorgvuldig mijn vader elk najaar de bollen in de grond stopte en hoe hij in het voorjaar elk groen puntje dat boven de aarde uitkwam blij begroette en zich verheugde op de bloei van tulpen. Tulpen waren mijn moeders lievelingsbloemen. Dit jaar zal ook hij ze niet meer zien bloeien.

Automatisch loop ik achterom via de keuken zoals ik dat altijd deed. Maar nu moet ik zelf de deur van slot doen en staat mijn vader niet al breed lachend in de deuropening. Het huis ruikt ook niet naar koffie en zelfgebakken appeltaart. Ik snuif de geur op. Het ruikt eigenlijk nergens naar. De muffe lucht die ik enigszins verwachtte, hangt er niet. Gelukkig. Het is niet eens koud in huis, besef ik. Direct dringt het tot mij door dat dit het werk van Johannes moet zijn. Ik heb hem natuurlijk laten weten dat ik vandaag zou komen, zodat hij niet zou denken dat er een inbreker rondliep als hij licht zag branden en de politie op me af zou sturen. Hij zal de thermostaat wel wat hoger hebben gedraaid en hij heeft waarschijnlijk ook de ramen even tegen elkaar open gehad om door te luchten.

Gelukkig heeft hij geen appeltaart gebakken, want dat zou te veel van het goede zijn geweest en totaal overbodig ook nog. Uit mijn tas haal ik een doorzichtig plastic bakje waarin een paar zelfgebakken appelpunten zitten. Ik laat het water van de kraan even stromen voor ik het reservoir van het koffiezetapparaat vul. Eigenlijk is het niet nodig, want de planten op de vensterbank van de keuken zien er fris en groen uit. Johannes heeft ze dus regelmatig van water voorzien. Zelfs de koelkast is ingeschakeld.

Of misschien hebben wij die na de begrafenis niet uitgezet? Dat kan ook, ik kan het me niet meer herinneren. Ik blijf in de keuken zitten tot de koffie is doorgelopen. Dan pak ik het kopje met de lelietjes-van-dalen dat altijd mijn kopje was en leg ik een punt appeltaart op een gebloemd gebaksschoteltje. Ik app Geert een foto van de koffie en het gebak, zodat hij weet dat ik heelhuids in Seehorn ben gearriveerd.

Na de lange rit hiernaartoe ben ik echt toe aan een kop pittige koffie. Ik heb er bijna drie uur over gedaan om hier te komen. Mijn vaders huis staat letterlijk aan de andere kant van het land. Als ik hier het raam openzet kan ik de Noordzee horen ruisen, terwijl ons huis onder de rook van Enschede zowat tegen de Duitse grens aan staat.

Daarom blijf ik hier ook een paar dagen, want steeds op dezelfde dag heen en terug moeten gaan, is niet te doen. Bovendien heb ik op het moment de tijd aan mezelf nu de kledingwinkel waar ik werkte afgelopen zaterdag voorgoed de deuren heeft gesloten na het failliet gaan van de keten. Helaas heeft Geert het nu juist ontzettend druk met die nieuwe klant waar ze de administratie van overnemen. Geert zei daarover dat hij nog nooit zo'n puinzooi van een administratie heeft gezien. En geloof me, Geert is goed in zijn werk, hij heeft al heel wat boekhoudingen en administraties op de rit geholpen. Geert stelde zelf voor dat ik niet direct op zoek zou gaan naar een andere baan, maar de tijd zou nemen om het verlies van mijn vader te verwerken en de inboedel van het huis op mijn gemak te bekijken en te beslissen wat ik ermee wil doen.

Mijn vriendin Anita bood aan om me te komen helpen met het uitzoeken. Ik kon best merken dat ze vond dat Geert me hierin in de steek liet. Geert en Anita zijn niet elkaars grootste sympathieën, maar ik denk stiekem dat Anita niet helemaal ongelijk heeft en dat het Geert zelf ook goed uitkomt. Nu kan hij zijn werkdagen zo lang maken als hij wil, zonder dat ik daar steeds over zeur. Zeur in zijn ogen natuurlijk, niet in de mijne, want ik zeg het voor zijn

eigen bestwil. Overwerkt zijn of een burn-out hebben is tenslotte geen pretje.

Maar goed, het is inderdaad geen slechte oplossing. Nu ook Jordy uit huis is en Geert bijna op kantoor woont, kan ik hier net zo goed steeds een paar dagen blijven. Al zie ik er als een berg tegenop om alles in het huis te doorzoeken en te beslissen wat ermee moet gebeuren. Natuurlijk heeft Anita dat goed ingeschat. Ik weet wel dat ze me niet gelooft als ik zeg dat ik het niet erg vind. 'Ik vind het zelfs wel fijn, zodat ik het in mijn eigen tempo kan doen,' heb ik niet geheel volgens de waarheid beweerd.

Ik ben blij dat onze kinderen later niet alleen voor de taak zullen staan om hun ouderlijk huis leeg te ruimen. Tegelijk is het heel dubbel, want het geeft me ook een ongekend gevoel van vrijheid om mijn eigen plan te kunnen trekken. Geert zei dat ik er alle tijd voor kon nemen. Nou, dat ben ik ook zeker van plan om te doen. Geert heeft gelijk: het kan gemakkelijk. Zowel financieel als qua tijd.

Met mijn vinger tip ik de laatste kruimels appeltaart van het gebaksschoteltje. Mijn koffiekopje is ook leeg en ik weersta dapper de verleiding om gelijk een tweede bakkie in te schenken. Laat ik verstandig zijn. Ik zet het kopje en het schoteltje op het aanrecht en open de deur naar de gang. Aan de kapstok hangt mijn vaders lievelingsjas nog. De donkergroene jas is misschien al vijftien jaar oud, maar elk jaar zei hij dat het ding nog wel een seizoen meekon. En ach, natuurlijk had hij gelijk. Waarom zou hij iets wegdoen waar hij zich nog prettig in voelde?

Hoewel ik me heb voorgenomen rigoureuus te werk te gaan en niet al te sentimenteel te zijn, kan ik er toch niet toe komen om de jas van de kapstok te halen en weg te doen. De volgende deur die ik open is de deur van het toilet. Ik begrijp niet dat ik niet gelijk ben doorgelopen om te plassen toen ik hier kwam. Normaal gesproken was dat het eerste wat ik deed zodra ik mijn vader had begroet. Na mijn toiletbezoek is de woonkamer aan de beurt.

Voorzichtig, alsof ik iemand zou kunnen storen, doe ik de deur open. Tot mijn verbazing hoef ik niet te huilen bij het zien van mijn vaders stoel met de gehaakte deken over de armleuning en een stapeltje boeken met zijn leesbril daarbovenop op het tafeltje naast hem... Naast de stoel, bedoel ik. Bijna eerbiedig ga ik in de met bruin ribfluweel beklede stoel zitten. Haast automatisch trek ik de kleurige deken over mijn knieën. Mijn ogen dwalen door de kamer. De kamer die zo mijn vader is en tegelijk ook helemaal niet meer. Het schilderij van mijn moeder, de grote, op canvas gedrukte, foto van een stormachtige zee waarboven zich een felle regenboog aftekent. Mijn vader heeft die foto zelf gemaakt. Hij was daar best trots op, terecht, want het is een prachtige foto. Hij zei altijd dat die foto hem troostte als hij het moeilijk had. Op het moment dat hij die foto maakte, troostte de regenboog hem al en dat is zo gebleven.

En ik? Ik barst alsnog in tranen uit.

Ik tast naar de tissuebox die Jordy ooit voor mijn vaders verjaardag heeft beplakt met mozaïeksteentjes. Ik moet door mijn tranen heen lachen als ik er niet één tissue uittrek, maar een hele prop tegelijk. De witte doekjes dwarrelen op de grond. In gedachten zie ik mijn vader geamuseerd zijn hoofd schudden om mijn onhandigheid. Ik verzamel de tissues en droog mijn tranen. Dan schuif ik de deken van mijn knieën en sta op. 'Rouw maar om mij met een lach en een traan,' zei mijn vader als we het over 'later' hadden. Een traan om wat je mist en een lach om wat er was. 'Ik heb een goed leven gehad, kind,' zei hij dan. 'Ik weet waar ik heen ga en dat is goed.'

Nou ja, die lach en die traan heb ik nu allebei gehad. Via de open houten trap ga ik naar boven. De deur van de badkamer staat wijd open. De badkamer is zo'n twee jaar geleden compleet vernieuwd. De in verschillende grijstinten uitgevoerde ruimte straalt rust uit en is praktisch ingedeeld. Een wastafel met genoeg ruimte om wat spulletjes op te zetten op een prettige hoogte, het senio-

rentoilet en de ruime inloopdouche waarvan mijn vader zoveel plezier heeft gehad.

Ineens schiet het me te binnen en ik hap naar adem. De keuken!

Hoe hebben we niet meer aan de keuken kunnen denken? Welke afspraken heeft mijn vader daarover gemaakt? Het dringt tot mij door dat die keukenmonteurs een dezer dagen op de stoep zouden kunnen staan. Mijn vader was zo enthousiast over de nieuwe keuken die hij had uitgezocht. Modern en toch van alle senioren gemakken voorzien. Hier geen rustige grijze tinten, maar warm, landelijk hout met ossenbloedrode accenten. Hadden we de keuken moeten afzeggen? Als dat kon tenminste, want daar heb ik geen idee van. Overlijden zal toch wel een ontbindende factor zijn? Zouden we daar niet te laat mee zijn?

Ik pak mijn telefoon uit mijn kantzak en app naar mijzelf: *KEUKEN!*

Ik ben nog niet in het zijkamertje geweest waar mijn vader alle papieren bewaarde en waar zijn stokoude computer staat. Ik veronderstel dat ik daar ergens kan vinden wanneer die keukenboer precies komt. In gedachten parkeer ik de keuken tot een later tijdstip. Eerst wil ik het huis door. Uit de linnenkast op de overloop pak ik een rulle grijze handdoek plus een bijpassend washandje en hang die aan de daarvoor bestemde haakjes. Zachtjes sluit ik de badkamerdeur.

De deur van mijn vaders slaapkamer staat ook op een kier. Als ik naar binnen kijk, kijk ik in de leegte. Waar beneden nog iets van de sfeer van mijn vader hangt, is die hier al helemaal uit de kamer verdwenen. Dat komt natuurlijk door het afgehaalde bed en de lege stoel waarover hij altijd kleding had hangen. Toch ben ik blij dat ik hier niet hoeft te slapen.

Zodra ik de deur van de logeerkamer opendoet, schiet ik in de lach. Half op het bed hangt de zwarte broek van Geerts lievelingspyjama. We hebben ons er wezenloos naar gezocht. Geert beweerde bij hoog en laag dat de broek in de was moest zitten.

Als hij daar niet bij zat, was ik hem dus kwijtgeraakt. Ik wist zeker dat ik die pyjamabroek niet in de was was tegengekomen. Allebei waren we er zeker van dat we gelijk hadden. Eerlijk is eerlijk, eigenlijk hebben we dat ook allebei. Een soort van dan, want ik vind natuurlijk wel dat ik iets meer gelijk heb dan hij, bedenk ik met een glimlach.

Toen we na de begrafenis terugkwamen, hebben we de tas met was in één keer in de wasmand gekieperd. Daar had deze pyjamabroek bij moeten zitten. Tot zover het gelijk van Geert.

Ik maak een foto van de pyjamabroek en stuur hem naar Geert met de tekst: *zie je wel dat ik gelijk heb... zoals altijd*. Ik kies er een paar toepasselijke emoji's bij. De telefoon steek ik weer in mijn kontzak, want Geert kijkt toch niet eerder op WhatsApp dan in zijn pauze... als hij al pauze neemt, want dat schiet er volgens mij nogal eens bij in. Tot mijn verbazing voel ik dat er een bericht binnenkomt.

'Zo, dat is snel,' mompel ik dan ook. Als ik mijn telefoon ontgrendel, zie ik dat het niet Geert, maar Anita is die mij appt. Ze vraagt hoe het met me gaat.

Ik app terug dat het wel goed gaat, weliswaar met een lach en een traan.

Dat hoort erbij. Knuffel, reageert Anita.

Als ik WhatsApp afsluit, zie ik dat het al zowat drie uur is. Hoe kan dat? Ik heb nog niets gedaan. Ik heb zelfs niet eens geluncht. Mijn maag heeft zeker ook meegekeken, want ineens heb ik een verschrikkelijke en onbedwingbare trek. Behalve de appelpunten die ik heb meegenomen, is er niets in huis en mijn maag kan ineens geen minuut langer meer wachten. In de keuken eet ik met grote happen een punt appeltaart zo uit het plastic doosje. Het is maar goed dat niemand het ziet, want van enige etiquette is geen sprake.

Meer, meer, smeekt mijn maag. Ik dwing mezelf rustiger te eten, maar al snel ligt er nog maar één eenzame appelpunt in het bakje.

Oeps! En ik maar denken dat ik hier dagen mee vooruit kon. Elke dag een punt bij de koffie. Dat voornemen is schromelijk mislukt. Ik had ook zo'n trek.

Vlug zet ik het doosje met de laatste appelpunt in de koelkast, anders zou ik die ook nog opeten. Opschrokken, kan ik beter zeggen. Ik schaam me voor mezelf en ik houd me voor dat ik hierover aan niemand iets hoeft te vertellen.

Dorst heb ik ook, merk ik nu. Ik zet de waterkoker aan en maak een mok groene thee. Even later zit ik met de dampende mok in mijn handen in mijn vaders stoel en kijk ik uit op de tuin en het duinlandschap daarachter. Ik zou graag kunnen zeggen dat ik hier ben opgegroeid, maar dat is niet het geval. Mijn vader is hiernaartoe verhuisd toen Carmen net was geboren. Mijn vader heeft hier een eigen leven opgebouwd, mijn moeder is al overleden toen ik nog een jong meisje was. Afstand vond mijn vader een relatief begrip, zeker in deze digitale tijd met WhatsApp en videobellen. We deelden dan ook regelmatig berichten in onze appgroep en we gingen minimaal één keer per maand naar hem toe. De kinderen vonden het heerlijk bij opa Zee, zoals ze hem noemden. De laatste jaren gingen Geert en ik steeds vaker samen en wilden de kinderen niet meer mee. Dat begrepen we ook wel. Ze zijn druk bezig hun eigen leven op te bouwen en daar passen ouders en grootouders vaak alleen maar in als ze er zelf belang bij hebben. Dat klinkt misschien onaardig, maar het is wel de praktijk. Ik hoor het overall om me heen en ach, waren wij vroeger niet precies hetzelfde? We zaten misschien nog iets meer vast in 'hoe het nu eenmaal hoort' dan de jeugd van tegenwoordig.

Als ik eerlijk ben, heb ik zelf ook maar een globaal idee van het leven dat mijn vader hier leidde. In mijn beleving rook het hier altijd naar appeltaart en koffie. Dat zal onzin zijn, want ik neem aan dat mijn vader niet dagelijks een appeltaart bakte. Johannes, als goede vriend van mijn vader, ken ik ook wel. Anja, de huishoudelijke hulp die om de week kwam, heb ik ook weleens ontmoet.

Ik graaf in mijn geheugen. Ken ik de namen van de burens? In een rijtjeshuis leer je die waarschijnlijk sneller kennen. Op de begrafenis hebben we veel mensen de hand gedrukt, maar die dag is in een waas voorbijgegaan. Ik heb er niet veel van onthouden.

Ineens heb ik het gevoel dat ik mijn vader niet heb gekend... niet echt.

Naar mij en ons gezin was hij altijd hartelijk, warm en belangstellend, maar voor zichzelf vroeg hij weinig aandacht. Zijn we te veel opgegaan in onze eigen ervaringen en hebben we daardoor te weinig interesse in mijn vaders leven getoond?

Dat gevoel heb ik nooit eerder gehad. Ik moet dat gevoel parkeer, want ik kan er niets meer mee. Het komt natuurlijk doordat ik om hem rouw en hier in mijn eentje in het te lege huis zit. Ik kan beter iets gaan doen. De halflege mok thee zet ik op het aanrecht. Uit gewoonte check ik op mijn telefoon of ik berichten heb. Even irriteer ik me aan het duimpje dat Geert mijn foto heeft gegeven. Het voelt ineens zo kaal, wat onzin is, want we laten het elkaar altijd met een foto of een kort berichtje als *Ik ben er* weten als we op de plaats van bestemming zijn gearriveerd. Meestal geven we een duimpje als antwoord. Geert heeft niet anders gedaan dan anders. Het ligt aan mij. Ik voel me emotioneler, kwetsbaarder. Daar kan Geert niets aan doen, zeker niet als ik hem dat niet eens heb verteld.

Hij kan bedenken dat je je nu niet op je best voelt, zegt een stemmetje in mijn hoofd. Ik leg het stemmetje het zwijgen op. Geert heeft het druk en dat is geen smoesje. Hij gunt het mij om nu alle tijd te nemen die ik nodig heb. Nee, zelfs om alle tijd te nemen die ik wil nemen. Dat is een cadeau. Laat ik dat cadeau koesteren en met beide handen aanvaarden.

Vandaag doe ik niets meer in het huis, besluit ik. Morgen is er weer een dag. Wat ik nu nodig heb, is frisse lucht. Het lijkt al wat schemerig te worden, maar dat komt ook door het bewolkte weer, denk ik. Het zal nog wel een uurtje duren voor de zon ondergaat.

Ik haal mijn wandelschoenen uit de auto en trek ze aan. Mijn jas hangt nog over de keukenstoel waar ik die vanochtend overheen heb gehangen. Met mijn handen diep in mijn jaszakken loop ik het tuinpadje af langs de tulpen, door het smeedijzeren hekje en ik sla het smalle duinpadje in. Ik denk niet dat veel toeristen dit padje kennen.

'Ik weet ook niet wat ik nu ineens heb,' zeg ik. 'Natuurlijk wel,' zegt Bartel rustig. 'Je rouwt.'

Jackie is gelukkig getrouwd met Geert en samen hebben ze drie kinderen, van wie de jongste net uit huis is. Ze vinden het fijn om het huis voor zichzelf te hebben, maar beginnen de kinderen wel te missen. Dan gaat alles in één keer fout: Geert moet veel overwerken, Jackie verliest haar baan, en haar vader overlijdt. Geert heeft het te druk met zijn werk, dus Jackie gaat alleen naar Seehorn om het huis van haar vader leeg te ruimen. Daar ontmoet ze Bartel, die haar precies de steun geeft die ze nodig heeft. Het verwart haar: waarom kan Geert haar niet op deze manier bijstaan? Als Bartel haar uitnodigt voor een roadtrip naar Duitsland, staat Jackie op een tweesprong.

Simone Foekens schrijft met *Het huis achter de duinen* een invoelend verhaal over rouw, liefde en opnieuw beginnen. Ze zet haar personages overtuigend neer, in het bijzonder de sterke Jackie op haar kwetsbaarste moment.

Romanserie

ISBN 978 90 2055 983 5 NUR 340

9 789020 559835 >

www.romanserie.nl